

O Pánu a víře

O Pánu

37. První kapitolu jsme zahájili dokazováním, že celé Písmo svaté pojednává o Pánu a že Pán je Slovo. To nyní dále potvrdíme citacemi ze Slova, kde je Pán nazýván Hospodinem, Bohem Izraele a Jákoba, Svatým Izraele, Pánem a Bohem, a také Králem, Pomazaným Hospodinovým a Davidem. Předem je třeba poznamenat, že mi bylo dáno projít všechny Proroky a Davidovy Žalmy a prozkoumat každý jednotlivý verš, abych viděl, o čem pojednávají. Tak jsem poznal, že nepojednávají o ničem jiném než o církvi, kterou Pán obnovil a kterou se ještě chystá obnovit, o Pánově příchodu, o bojích, oslavení, vykoupení, spasení a o nebi od Něj, a zároveň o protikladech. Protože to vše je dílem Pána, je zřejmé, že celé Písmo svaté je o Pánu, a že tedy Slovem je Pán.

To však mohou spatřit pouze ti, již jsou od Pána osvíceni a kteří znají duchovní smysl Slova. V tomto smyslu jsou všichni andělé nebe; proto když nějaký člověk čte Slovo, rozumí mu právě tímto způsobem. Andělé a duchové jsou totiž u člověka neustále, a protože jsou duchovní, chápou duchovně vše, co člověk chápe přírodně.

Že celé Písmo svaté pojednává o Pánu, lze nejasně a jakoby přes závoj poznat z toho, co jsme uvedli výše v první kapitole v odst. 1–6, stejně tak jako z toho, co teprve uvedeme o Pánu – totiž že se často nazývá Pánem a Bohem. Z toho lze vyvodit, že On sám hovořil skrze proroky, v jejichž knihách se stále opakuje: Hospodin mluvil, Hospodin řekl nebo řeč Hospodina.

Že Pán existoval již před svým příchodem na svět, je zřejmé z těchto pasáží:

Jan Křtitel řekl o Pánu: „To je ten, který má přijít po mně, který byl přede mnou, Jemuž nejsem hoden ani rozvázat řemínek u Jeho obuvi. To je ten, o Němž jsem řekl: „Po mě přichází ten, který byl přede mnou, který byl dříve než já.” (J 1,27.30)

Padli před trůnem, na kterém byl Pán, a volali: „Dobrořečíme Tobě, Pane Bože, Všemohoucí, který jsi, kterýs byl a který máš přijít. (Zj 11,16.17)

A ty Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde Ten, Jenž bude vládcem v Izraeli, Jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných. (Mi 5,1)

O Víře

Víra je vnitřní poznání pravdy.

1. Lidé dnešní doby se domnívají, že věřit znamená myslet si, že něco je tak či onak, protože tomu učí tomu církev a nelze to rozumem pochopit. Lidem se říká: „Věř a nepochybuji;” a pokud někdo odpoví, že tomu nerozumí, uslyší odpověď: „Právě proto věř.” Současná víra je proto víra neznalá a může být také nazvána vírou slepou. A protože tuto víru diktuje jedna osoba druhé, je to víra historická. V následujícím ukážeme, že taková víra není duchovní.

2. Skutečná víra je poznání, že něco je tak či onak, protože je to pravda. Člověk, který má skutečnou víru, si myslí a říká: „To je pravda, a proto tomu budu věřit.” Víra je

totiž věcí pravdy a pravda je věcí víry. Pokud takový člověk neví, co je pravda, řekne: „Nevím, co je pravda, proto tomu ještě nevěřím. Jak bych mohl věřit něčemu, čemu nerozumím? Možná je to klam.“

3. Obecně se však má za to, že duchovní či náboženské otázky nemůže nikdo pochopit, protože jsou transcendentní. Ve skutečnosti však člověk může pochopit duchovní pravdy stejně tak dobře jako pravdy přírodní; a i kdyby je nechápal jasně, přesto může, když o nich slyší, vnímat, zda jsou pravdivé nebo ne. Platí to zejména u lidí, které vzněcuje pravda. Toto poznání mi daly četné zkušenosti. Mohl jsem si promluvit s lidmi neznalými, málo inteligentními i hloupými, a také s lidmi narozenými v církvi, kteří sice slyšeli něco o Pánu, o víře a lásce k bližnímu, avšak byli ponořeni v klamech a ve zlech. Směl jsem jim vyložit jisté tajemství moudrosti, a oni vše pochopili a uznali. Tehdy však byl jejich intelekt ve světle, jež je vlastní všem lidem, a zároveň byli ve sféře hrdosti na to, že jsou inteligentní. To se stalo, když jsem rozmlouval s duchy. Mnohé z těch, kteří byli se mnou, to přesvědčilo, že duchovní otázky lze pochopit stejně dobře jako otázky přírodní – to však jen tehdy, když je člověk slyší nebo když o nich čte; pokud nad nimi rozmýšlí sám, je to obtížné.

Duchovní otázky lze pochopit proto, že lidé mohou být svým intelektem povzneseni do světla nebe, v němž se zjevuje pouze to, co je duchovní, tedy pravdy víry. Světlo nebe je totiž světlem duchovním.

4. To je tedy důvod, proč ti, kteří duchovně tíhnou k pravdě, ji také vnitřně rozpoznávají. Tak andělé, kteří tuto náklonnost k pravdě cítí, zcela odmítají dogma, že by intelekt měl být podřízen víře. Říkají totiž: „Jak můžu něčemu věřit, když nevidím, jestli je to pravda?“ A pokud jim někdo odpoví, že tomu přesto musejí věřit, odpovědí: „Cožpak se považuješ za Boha, že ti mám věřit? Nebo mě považuješ za blázna, že musím věřit tvrzení, v němž nevidím pravdu? Udělej tedy něco, abych ji spatřil.“ A tak takový dogmatik ustoupí. Moudrost andělů spočívá pouze v tom, že vidí a chápou, nad čím rozmýšlejí.